



Gledališče

Tjaša Mislej: Naše skladišče

režija Mateja Kokol

Prešernovo gledališče Kranj

★★★★★

Besedilo *Naše skladišče* postavlja v ospredje štiri delavke različnih generacij in hotenj, ki so »podpisale pogodbo s hudičem«, kot komentira ena od njih, in se začasno, si mislijo, preselile na delovno mesto, v skladišče megaštacune, ki je zaprt svet, svet v malem, malo tudi taborišče. Sprejemajo robo in polnijo police, med delom sanjarijo in si delijo strahove, prosti čas je na račun učinkovitosti škrto odmerjen. Med njimi se vzpostavi ne le delovna hierarhija, najdejo načine lastne uveljavitve, izražajo lastno drugačnost, (se) igrajo in nastopajo, kar zmotijo enkrat poslovodkinja, drugič pride z njo na ogled sam direktor regije, nad katerim so samo še tuji lastniki, k njim zaide tudi kakšen zmeden kupec, ki ga zanima tisto, česar ni mogoče kupiti, tudi novinar, ki hoče narediti odmevno oddajo o novem izkoriščanem razredu. Čeprav nikoli ne bodo imele lastnega stanovanja, si želijo vsaj ob nedeljah domov, med tiste, ki jih komaj še poznajo, vendar njihova pričakovanja vedno

znova pokoplje kakšna akcija, ki zahteva odrekanje. Vse za zadovoljstvo kupca, za večjo prodajo. Čeprav se drama zažira v socialno problematiko in delovne pogoje, je Tjaša Mislej opremila ženske z dovolj izrazitimi in premišljenimi značajskimi posebnostmi, da delujejo toplo, včasih nekoliko premaknjeno in karikirano, torej komedijsko in absurdno, njihov veristični govor je prekinjan z monologi, v katerih se razkrije skrito in potlačeno. Prizorišče zaznamuje provizoričnost, zasilnost, tudi kičasta in realistična navešenost pomičnih panelov z vsem mogočim, od razporedov za daljinca do nakupovalnih vrečk, zraven obvezne škatle z robo, (scenografka je Petra Veber), punce so uniformirane, ostali oblečeni statusu in opravičilo primerno. Režija Mateje Kokol je poudarila mehaničnost in repetitivnost njihovega početja, postavljene so v vrsto in vidimo jih ob ritmičnem in sinhroniziranem prekladanju škatel, prelaganju izdelkov in etiketiranju, medtem se počasi luščijo: Marija Mirande Trnjanin že vizualno in gibalno, izstopa kot intelektualka in fantastka na začasnem delu, dokler ne zasluži za knjigo o alpinistki, je izločena in nerazumljena, vendar je tudi najbolj delavsko ozaveščena. Evelin, kakor jo odigra Vesna Pernarčič, bi za vse na svetu rada

nastopala, pela ali igrala, izhod vidi v estradi in televizijski slavi in njej pripade zmagovit pevski finale. Vera Vesne Jevnikar je nostalgичno zazrta v čase, ko je bila trgovina še prostor konverzacije, kupci znanci, tudi petje ji potegne bolj na partizanske, medtem pa je postala služba dom in govorjenje o kuhi nadomestek kuhanja. Suzi Vesne Slapar bi cankarjansko vse za otroke, samo ne na blagajni, tam ti obotavljivi ali nergaški kupci vedno znova kvarijo normo, s to izkušnjo je med vsemi tudi najbolj splešena. Besedilo, ki je prejelo Grumovo nagrado, je v nekaterih delih razširjeno, recimo »pogrebni« govor poslovodkinje, ki spregovori več o sebi kot o kupcu, ki je obležal, z ostrino in nekaj tragike jo odigra Darja Reichman, tudi direktor Mihe Rodmana je dobil monolog, ki ga kaže kot drzno ambicioznega in tekmovalnega, razširjena je vloga skladiščnika in soferja, ki privoli v vse, samo da mu ni treba s kamionom po svetu; sproščena vloga Blaža Setnikarja. Razgibana in hkrati intimo razgaljajoča uprizoritev se učinkovito sklene z Jesihovo pesmijo o lastovki, ki pride jokati čisto noter vate, in ta zgošča vse upe in strahove malega človeka, tudi stiske tistih na minimalcu, ki sanjarijo o boljšem svetu. In o prostem času, vsaj ob nedeljah. **MATEJ BOGATAJ**



Besedilo *Naše skladišče* postavlja v ospredje štiri delavke različnih generacij in hotenj. FOTO TANIA MENDILLO